Peter S. Caledonian

A ZSOLD ÁRA

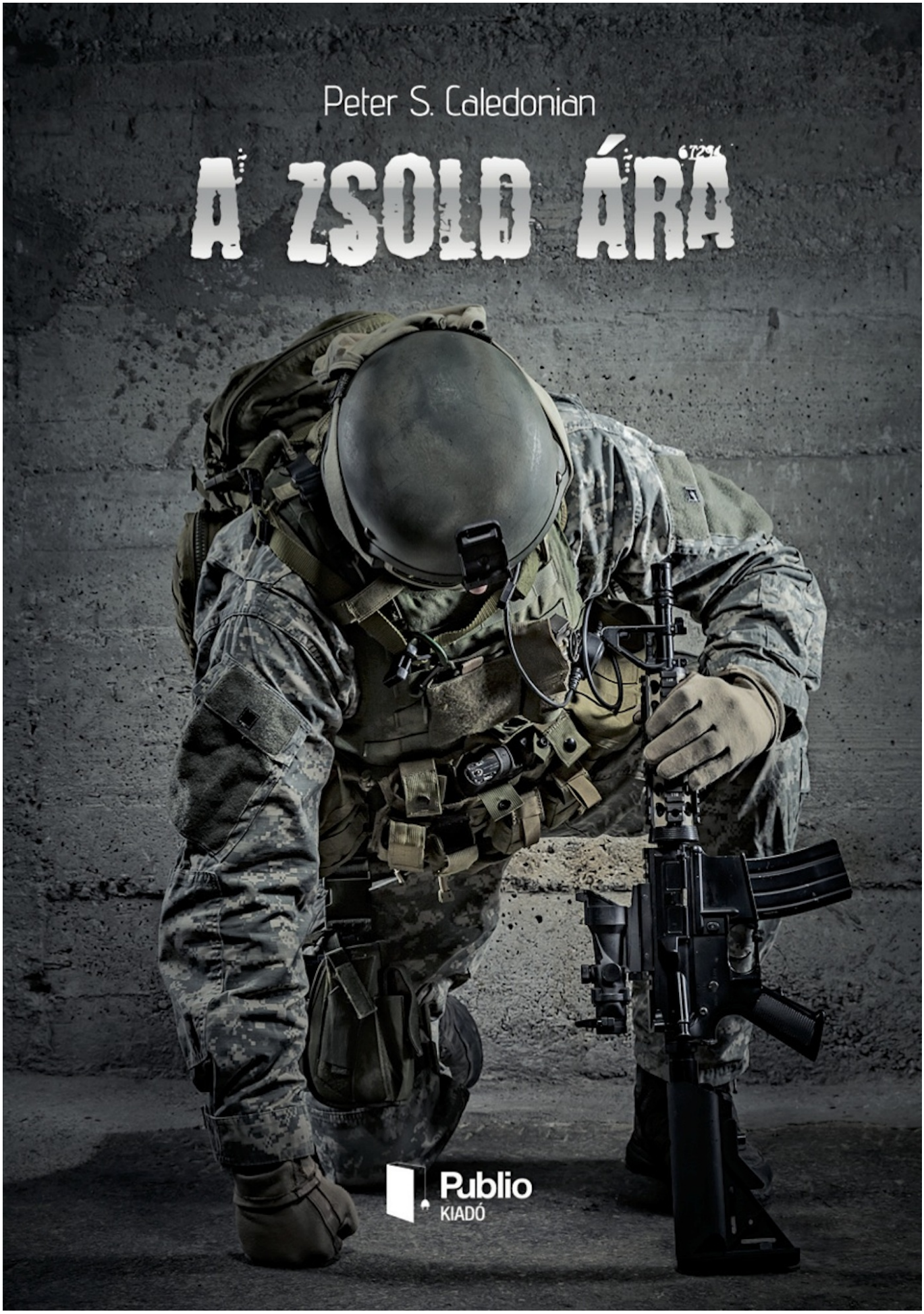

Publio
KIADÓ

A zsold ára

Peter S. Caledonian

2014

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Dzsungel és öltöny

Bauru mellett tartják fogva a dzsungelben. – Az hol a faszomban van? – Rióval egy vonalban, 350 ezres város. – Hogy találtad meg? – Leukémiás a túsz. Meglett a gyógyszertár ahol veszik neki a pirulákat.

A Colt Commandóm 5.56 mm-es lövedékei leviszik a faszi fejét amikor becsapódnak az álla alá. A német pokoli tűzzel takarít tőlem jobbra, félelmetesen kezeli a Minimi géppuskát. Lövedékei 925 métert tesznek meg másodpercenként amiből elenged a csúzli vagy nyolcszázat egy perc alatt. Nem véletlen, hogy fűrésznek hívjuk, ketté is vágott vele egy palit derékban, előttem vagy húsz méterrel. Jó kis magaslati fészket találtam neki innen harminc méterre mikor felderítettem a területet. Hallom a tompa puffanásokat is, amit Jane SVD-je hallat. Nem egy kifinomult darab a vén ruszki távcsöves puska de erre a szitura megfelel. Száz méterről dolgozik vele az ír tündér ahogy én becézgetem. Jane egy pici 160 centis, Kleopátra frizus csajszi félelmetes mesterlövész tudománnyal felvértezve. Az ő feladata a V8-as Defender vezetése amit két kilométerre elrejtettünk a dzsungelben, de most pecáznia kell az ipséket a túsz földbe ásott börtöne körül, nehogy kinyírják mert akkor ugrott a lóvénk. Eszelősen felváltva tüzelek Andyvel a fedezékünk mögül. Gránátot, üvölti de nem merem eldobni ezt a kínai szart, mert félek a kezemben robban fel ez a régi szutyok. Bevágok egy teli tárat és támadásba lendülök. Már csak tíz lépés a túszig, de nem tehetek érte semmit amíg az elrablóival le nem számolunk. Bocs cimbora az én fülhallgatóm azt mondja, még egy van akit ki kell iktatni, addig várnod kell. Jane elkapott egyet, a német kettőt, én leszedtem kettőt, az öt a hatból. Az utolsó emberünk bevette magát néhány kidőlt fa közé, de feje már benne a szálkeresztben. - Oké megvan! - hallom Jane hangját a fülesemben. Ennyi. Agyonnyomtuk őket. Szemem elkezdi pásztázni ezt a hevenyészett kis tábort itt a semmi közepén, míg Andy kirángatja az új kocsim árát a börtönéből. Két kilométer kocogás a dzsipig. A német lohol elöl, én meg Andy mögötte vagy húsz méterrel a túsz két oldalán, ütjük és rugdossuk ösztökélve a futásra, Jane hátulról biztosít. Aggódom az elrejtett kocsiért mert nem őrizte senki, nem voltunk elegen, próbáltuk jól álcázni de itt a dzsungel nem túl sűrű. A másik, négy fős csapat, akik egy melót letudva Venezuelából jöttek utánunk a banda drogfőző tanyáját most aprítják fel. Kellettek volna nekünk segíteni, de mivel a hegy másik oldalán van a húsz fős táboruk, meg kellett küldeni őket nehogy átugorjanak besegíteni az itteni cimboráiknak. Berobbanunk a dzsipbe. A német a géppuskájával kiáll a tetőablakba, én a hátsó ülésen próbálom magam megtámasztani, míg Jane ámokfutóként rángatja a járgányt, és próbál az ösvényen maradni. Rádión tolom az infót a másik csapatnak, hogy meg van a csomag, veszteség nincs, tűnjetek el. Andy az anyósülésen folyamatosan szitkozódik, hogy ő mennyire rühelli a dzsungelt. A terv szerint egy kis tisztásra megyünk ahol becenevén a tojás vár majd ránk a másik csapat negyedik emberével. Jó kis helikopter a tojás. Igazi csataló, szinte mindent kibír, ezért szeretem.

Bömböl a dzsip nagy V8-asa a zöld motorháztető alatt. Még egy kilométer a találkozó pontig. Reccsen a rádióm bejelentkezik a másik csapat, hogy mindenki rendben és pucolásban vannak a randira. Feladatuk biztosítani minket a kimentett tússzal a gépnél, majd kijutni a susnyásból és kocsival elkepeszteni Rió-ig. Nem irigylem őket. A hátsó ülésen röpködve próbálom felmérni a túsz állapotát, ránézésre minden alkatrésze megvan és él. Percekkel később a dzsipünk beszáguld a tisztásra ahol a gépmadár vár minket, körülötte a másik csapat már biztosít.

Jól eső érzés a magasból szemlélni a tájat. Mindenki épségben van ezután az őrült és felelőtlen akció után. Andy gyors orvosi vizsgálatot tart a szerencsétlenen míg én az elsősegély csomagban fertőtlenítő kendőkért kotorászok, hogy valamennyire emberi formát tudjunk adni neki és a családja legalább megismerje. Nem volt könnyű időszaka. Negyvenkét napba telt a nyomára bukkanni majd még három nap kellett mindent megszervezni, beszerezni. Tűnődöm azon, hogy mit mondjak neki, de semmi okos nem jut az eszembe csak felmutatom a hüvelykujjam. Bólint. Leellenőrzöm az övét, rendesen be legyen kapcsolva ne most hagyjuk el amikor már nagy nehezen kihoztuk. Lenézek a gép ablakából az alattunk elsuhanó zöld tájra. Furcsa, hogy egy ilyen szép ország mint Brazília, ilyen mocsok hely tud lenni. Itt több emberrablás van naponta, mint az európai kontinensen összesen valaha is volt. Jane a mesterlövész álcaruháját próbálja lerángatni magáról én a zöld és fekete festéket törölgetem a képemről. A német a zöldre festett kopasz tarkóját vakargatja, mint minden akciónk után.

Kényelmesen pöffeszkedve ücsörgök az első osztály közepén. Jane szundikál, Andy valószínűleg a klotyó füstérzékelőjéből most pecázza ki az elemet, hogy végre elszívhasson egy cigit. Merengek. Ehhez többen kellünk. Talán a másik csapat időben végez Monacóban és beérnek mihamarabb. A cégünk központjából jött a riasztás miszerint azonnal irány Zürich. Egy nagy kaliberű bankár megbízott minket, hogy védjük meg őt és családját mert egy komoly szerződést kell aláírnia pár hét múlva, viszont vannak olyanok akik ezt nem akarják. Szeretem, ha félnek. Akkor jó a pénz! A zürichi reptér engem mindig egy űrállomásra emlékeztet, csillog mint a bordély kilincse. Patinás rend, tisztaság mindenütt. A norvég a fegyver dobozok épségét ellenőrzi míg Andy mellette toporogva várja, hogy végezzen és végre kijussunk cigizni. Jó srác a norvég. Dolgoztunk már együtt, igen megbízható és alapos. A cég minden embert mozgósított még akit tudott mert erre a hirtelen összekapott huszonkét ember kevés. Estig még várnunk kell a többi tizenhatra akik John vezetésével érkeznek Monacóból a páncélozott kocsikkal. Hűvös friss idő fogad minket a reptér épületéből kilépve. Taxikba szállunk és irány a bankár villája. Jól eldugott helyen Hausenben, Zürich külvárosában kászálódunk ki. A helyi biztonságiak fogadnak minket a villa garázsában. Már jócskán beesteledett de a hatalmas birtok fényárban úszik az épület körül. Kilenc helyi testőr őrizte az épület komplexumot és a benne rettegve élő családot. Egy hete ki sem mozdultak az épületből. A bankár felesége a személyzettel már megterített nekünk és a két fiával éppen elkezdték behordani a vacsoránkat. Kedvesek, udvariasak és közvetlenek bár óvatosan méregetnek minket a szemük sarkából. Érthető. Nyugodt élet, társadalmi megbecsülés, előkelő iskolák és fogadások felszínes csevegésekkel, most meg egy rakás szúrós tekintetű alak lebzsel az ebédlőjükben és valami érthetetlen szakzsargonnal beszél. A villa védelme kiváló volt, ezt láttuk amikor megérkeztünk. Lámpák, kamerák, biztonsági ajtók és ablakok. Elég volt körbe pillantani és sütött a minőségi munka. Legalább ezzel nem lesz gond sóhajtott fel a német velem szemben az asztalnál. Tudtuk az előreküldött hírszerző csapattól, hogy ezzel nem lesz gond, de amíg nem látom a saját szememmel addig vannak fenntartásaim. Andyvel a volt brit SAS-es terrorelhárítóval áthelyeznek az irányító egységbe, mi felelünk a lehetséges támadások kidolgozásáért. Ez azt jelenti, hogy

támadási terveket kell kidolgoznunk saját magunk ellen és arra egyben megadni a taktikai választ is. Kedvelem ezt a fajta munkát mert kötetlen és kreatív, bár pokoli nehéz és a végletekig aprólékos. Tengernyi elemző munka ami millió feladatot ad még ráadásul a hírszerzőknek is akik így már a végletekig feszültek az ügyben. Nincs sok idejük az elemzésekre és a terepen is ott kell lenniük mindent felülmúló éberséggel, mert ha valami elkerüli a figyelmüket és időben nem bökik ki a támadást megelőző jeleket, a személybiztosító csapat a védett személlyel együtt hal meg. Kettőnkön kívül még három fickó van az irányító törzsben. Mindegyikkel dolgoztam már együtt és kiváló szakemberek ami megnyugtat, persze tudom, hogy a túloldalon is hasonló csapat ugyan így dolgozik mint mi. Kilenc titkosított számítógép villódzó fénye és a nyomtatók kattogása tölti meg az irányító központot. Andyvel egy hatalmas kivetítőn futó videó felvételt nézünk kockáról kockára. Az épület amiben ez a pénzügyi csúcstalálkozó lesz egy erőd a belvárosban, kifejezetten ilyen találkozók lebonyolítására készült. Rápillantok a félelmetes technikánkra ami a falak mentén van körbe felhalmozva. Ha ezt valami helyi szerv meglátná belesápadna az biztos. Egy kisebb ország titkosszolgálata valószínűleg sírva fakadna örömében ha ekkora számban hozzájutna ilyenekhez, csak a kint álló páncélozott kocsik értéke meghaladja a tíz millió dollárt. Hamar visszatérek a jelenbe és a célépülethez vezető utak elemzésébe kezdek. Legalább harminc lehetséges támadási pontot jelölök meg reggelig, amit további feldolgozásra oda adtam a hírszerzőknek. Közben a technikusaink végeztek a villa többi részének az ellenőrzésével és jelentették, hogy nincs poloska az épületben. Kimerülten szomjazva a friss levegőre átmentem a villa másik szárnyába ahol egy kis belső kertecskében sétálgatva próbáltam kiszellőztetni a fejem. Közben számtalan őr mellett haladtam el viszonozva bólintásukat. Alig jutok levegőhöz amikor a lehallgatás biztos mobil megcsörren a zsebemben. Andy az. – Gyere! – Reccsen bele a telefonba. Végig trappolok az épület festményekkel és műtárgyakkal díszített folyosóin. Az irányító központ olyan mint egy méhkas. Az egyik monitor mögött megpillantom rádióval a fülén a hírszerzők főnökét. – Mi van? – Dörrenek rá. – A csapat egy része velem együtt lebukott, nektek kéne kimenni.

Ha lebuktak nem folytathatják mert ismerik az arcukat. Ez benne van az ilyen melóban. Andyre nézek, ő bólint. Nyúlok a már összekészített táskámért és Andyvel meg pár sráccal elindulok kifele. Menetben még pár dolgot a visszatérő lebukott hírszerző csapatnak elmondok majd rohanok a garázs felé. A kocsiban magamra erőltetem a golyóálló mellényem és ellenőrzöm a rejtett mikrofont meg a fülest. Pokolian káromkodom amit hamar halkabbra veszek mert hallanom is kéne az adást. A kint dolgozó hírszerző csapat éppen halálos macska egér játékot űz ellenfeleinkkel. Négy kocsi száguld a vasárnapi csendes utcákon a belváros irányába miközben feszülten hallgatjuk a csali kocsink adását. Eddig három autójukat szúrták ki. - Ismered a várost? – kérdezi Andy a volán mögül. - Nem. - Akkor maradok én a sofőr. A mögöttünk száguldó másik három kocsi leválva rólunk neki iramodik a kis utcáknak, hogy a csali autónkat követőket figyeljék. Klasszikus hidegháborús kém játszma veszi kezdetét. Mindenki követ mindenkit. Lehet azt hiszed te vagy az üldöző, miközben téged is figyelnek. Trükkök, blöffök, elterelések sora halálos spirálban húzza magával az embert és nincs kiszállás. Aki hibázik az halott. Az egyik kocsijuk megáll egy buszmegállóban és kitesz egy nőt. Andy lassít, hogy kiszállhassak. Vállamra kanyarítom a hátizsákom és utána iramodok. A rádiómon hallom, hogy bejelentkezik a másik gyalogos csapat. Az utca zsúfolt kirakatot nézegető, sétálgató emberekkel. Reménykedem, hogy nem lesz lövöldözés. Túl sok a civil. Egy kereszteződésben átadom a társaknak a nőt míg én diszkréten lemaradok. Órákon át buszozunk, gyalogolunk felváltva a városban. Jó kis idegek harca. – Rajtam vannak. – szól bele a rádióba az amerikai csaj aki Jane-nel felváltva kergetőzik elöl a nővel. Bassza meg, káromkodok magamban. Ezek nem kis pályáznak. – Te vagy a csali. –utasítja a csapat irányítója. – Mindenki vegye át. Karvaly kilenc – ez volnék én – tiéd a nő, most megy át a hídon. – Egyedül megyek tovább a nővel. Nagyon csinos, magas barna hajú harmincas csaj. Sportos fenék, egyenes tartás, ruganyos léptek. Rutinosan csinálja az elhárító manővereket, de nem tudja kivel áll szemben. Besétál egy bevásárlóközpontba és a cukrászda irányába indul. Fasza! Elvisz fagyizni. Kis boltok, meg mozgólépcsők szövevényes hálózata vesz körbe. Kockáztatnom kell, ott hagyom és kifordulok az épületből. Itt egyedül nem tudom követni, ehhez már csapat kell, de nincs. A bevásárlóközpont melletti színház, műsor illetve szereplő kiírását kezdem bőszen vizsgálni miközben sasolom a kijáratot, remélve hogy nincs másik hátul. Pár perc és meg is jelent a csini fenék az ajtóban kezében kis fekete szatyor. Na szép! Bugyit is vettünk. Miből maradtam ki! A sétáló utca másik oldalán haladva megpillantok egy negyvenes kopaszodó vékony pasast. A radarom szerint oda kell figyelnem rá. Az ember ha eleget tölt el ezen a pályán akkor kialakul az a fajta megérzés amit a civilek szoktak emlegetni sok minden mással kapcsolatban, persze feleslegesen. Nekem ilyen jó, meg olyan jó a megérzésem, én ismerem az embereket, tudom mikor mit kell. Mindig rosszul vagyok ezektől a sablonos dumáktól. Ebben a világban nem lehet kiszúrni csak úgy valakit. Nem véletlen a több évig tartó felkészítés. Ezek a statisztikai tömegszámok takarják el a magamfajtákat. Jó dolog bele menni az ilyen játékokba pszichológusokkal akik a nagy számok törvénye alapján dolgoznak és klisék alapján osztanak be embereket. Látod hova akar kilyukadni, vállalod a rád szánt figurát és tiéd az ipse. Persze az emberem nem ez a fajta. Ráállok. Rádión szólok a páromnak Andynek, hogy kellene mert szerintem lassan kocsikázni fogunk. Igazam is lett és nem sokkal később már távolról haladunk mögöttük a városból kivezető autópályán. A csaj vezeti a kocsit a pasas meg telefonál. Vesztükre több lerázó manővert nem csináltak, így szépen elkísértük őket egy kis panzióig a külvárosban. Andy leadja a drótot amíg én a szendvicseimmel foglalatoskodom. Valami előre csomagolt műanyag vackok de most minden jól esik. Nem telik el pár perc és az emberünk kilép az ajtón. Másik kocsiba szál és indít míg én bőszen fotózok. Egy külvárosi, magas fallal körülvett házhoz hajt. – Most meg vagytok! – jelenti ki Andy. Leadom rádión a közben megérkezett többi csapatnak a koordinátákat. Jó búvóhelyet választottak maguknak ezt a helyet nem lehet csak úgy lerohanni, de kívülről blokkolni annál inkább. Visszatérve a villába elmegyek venni egy forró fürdőt, muszáj a sajgó lábaimat kicsit beáztatni. Amikor kijöttem a fürdőből az asztalomon megpillantom a gőzölgő leveses tálat mellette egy kancsóban víz. Ez igen. Vidáman bekanalazom a levest ami szinte rögtön bearanyozta a napom. A magam fajtának nagy kincs a házi koszt. Jól lakottan mentem le az irányítóba. A norvég addigra kielemezte az általam csinált fényképeket és az ellenfeleink búvóhelyének környékét bejárva további képeket készített. A hírszerző csoport még a megérkezésünk előtt kiszúrta a bankár villája környékén őket így a támadók jelentős része ismert a számunkra, és mostanra meglett a fészkük is. Végre kezd beérni a sok munka, jönnek az eredmények. Az elkészült képek alapján a cég központja megkezdi ellenfeleink lekérdezését. Jó volna tudni kikkel állunk szemben, bár ez nagyban nem befolyásolja a munkánk, mert egyértelműen volt hivatásosok akik ismerik a szakma minden oldalát. Kezd kirajzolódni a fejünkben a terv, feltéve ha nincs több csapatuk.